

СЛИКЕ ПОГЛЕДАЈТЕ ОВДЕ: <https://omlivanjska.com/2018/06/24/jednanedeljaulivnu/>

Са првим зрацима сунца, са ливањског смарадно плавог неба, освану још једна света недјеља. Вријеме је да се служи Богу. Парох лијевањски, узевши из дома вино, воду, просфору и све што је неопходно да би се служила Света Литургија, одјева своју мантију и лаганим корацима креће ка прелијепом храму Успења Пресвете Богородице, који наши преци изградише још за турског земана. Храм на узвишици, видан из цијелог Ливна, крст са његовог звоника се види из цијелог града.

Идући ка храму, свештеник у себи размишља: "Мили Боже, хоће ли ко од старца моћи данас доћи? Дан је лијеп, али је синоћ било невријеме. Можда не смеју вани. Ово мало дјечице је на распусту, можда су негдје и отишли..."

Тако размишљајући, стиже у свети храм, откључавајући га са два огромна метална кључа, и улази унутра. Сваки пут улазак је запањујући. Када се одшкрину метална врата, верника дочека велељепни изглед унутрашњости, прелијепе иконе са својим златним ореолима које одољевају зубу времена и мирис тамјана од претходне Литургије. Зидови натопљени искреном молитвом и тешким бременом историје који носи ова мала хришћанска заједница на својим плећима.

Иако још никога нема, свештеник осјети да ће барем њих неколико доћи. Упркос болести и годинама, Ливњаци неће дозволити да њихова светиња остане празна. Колико год да их дође, црква ће бити пуна.

Сабирајући своје мисли на молитву, облачећи се у свете златоткане одежде у миру и тишини храма обасјаног првима зрацима сунца, размишља колико ли је светих душа у прошлости, баш у овом храму, са својим часним протама ливањским, своје молитве Богу узносило. Одлутавши тако у мислима, тргну га звук звона са других градских цркава. Појури да и он позвони старим звоном које је пре више од једног века даривала честита Стана Арнаут да, како на њему пише, "живе зове, а мртве оплакује" те да, својим рањеним звуком, сакупи вернике.

ЈЕДНА НЕДЈЕЉА У БОГОРОДИЧИНОМ ХРАМУ У ЛИВНУ

Написао Administrator
недеља, 24 јун 2018 17:36 -

Одједном, тишину у црквеној порти почеше да испуњавају гласови. Чују се и дјеца. Ту су Стојка и Војка, Весна и Божана, и сви остали наши парохијани, носе цвијеће за свети храм. Ту су Милка и Смиљана, спремне да држе пјевницу. Ту су и наша дјечица, ђаци за вјеронауку, неки да чтецирају, неки да помогну у олтару, сви да своје искрене молитве Богу узнесу. Јер, молитве дјечије и ових измучених стараца су најискреније засигурно.

Литургија свечано одпоче. Иако нас је десетак, као да нас је стотину – јер тако и звучаше када одјекну прво *Амин*, које пјевница започе а остали подржаше.

Не осјећамо да нас је мало, јер са нама су свети анђели и наши преци, који спију вечним сном праведних мученика тек неколико метара од Богородичине цркве, у капели Свете великомученице Марине. Са нама су и сви они, наши најмилији, рођени и крштени овдје а расути по цијеломе свијету.

Тако одпоче још једна Света Литургија у Ливањској Богородичиној цркви. Одпочета давних дана, а никада се, ако Бог да, неће завршити...